

TA BIẾT TÌM ĐÂU MỘT TÂM LÒNG?

(Tự Truyện 39)

San Jose, thứ Ba 19/3/1996.

Tôi quyết định đưa tiền TNH lần cuối vào buổi sáng thứ Sáu 22/3/1996 tới đây tại phi trường San Francisco. TNH bảo hãy cho Âu Cơ đi cùng. (Có lẽ vì sợ cho tôi một sự nát lòng nếu không có nó bên cạnh?) Đây quả là hành động "*can đảm*" (như vài bạn hữu nói), nhất là tôi, con người không bao giờ thích tiền đưa bất cứ ai.

Can đảm hay không tôi chẳng biết, chỉ biết rằng tôi phải đối diện tới tận cùng nỗi đau đớn trong đoạn đời hiện tại. Chén đắng đã cầm trên tay thì phải uống một lần cho trọn. Nếu không, nó sẽ vẫn mãi còn.

Âu Cơ tỏ ra buồn hẳn vì sự nát tan của bố mẹ, tình tình mấy lúc gần đây trở nên bần gất. Hình như nó cảm nhận một biến cố rất lớn đang sắp sửa xảy ra cho tất cả mọi người mà nó là nạn nhân bị thiệt thòi hơn hết. Tôi thương nó quá! Mới 8 tuổi đã phải bị cuốn vào cái vòng thống khổ! Cuộc đời nó rồi sẽ ra sao khi ngày nay đã lỡ nhìn tận mắt quá sớm những tan nát xảy đến trong gia đình?

Chiều thứ ba 19/3/1996, TNH giúp Âu Cơ làm bài tập xong, dự định chờ tôi hết học trò sẽ cùng tôi và Âu Cơ đi bỏ pin vào cái đồng hồ tôi như lời đã hứa. Tuy nhiên khi biết tôi đang còn bận, TNH nói :

"Vậy bỏ đi một mình nghe?"

Âu Cơ đang làm bài, ngẩng lên xin đi theo. TNH không chịu. Mặt nó đậm buồn hẳn. Tôi đọc rõ tâm trạng nó, nói với TNH:

"Bố nên cho Âu Cơ theo với!"

Thế là cha con cùng đi.

Trở về, nó khoe ra một đồng bút chì. Bà Ngoại hỏi :

"Con có cả trăm cây bút chì, sao còn đòi bố mua thêm để tốn tiền bố?"

Nó đáp:

"*Lần cuối* bố mua cho con mà!"

Ôi! Cái lần cuối này sao mà đau đớn cho một đứa con nít chỉ vừa 8 tuổi, nói gì đến tôi và cả TNH, những con người đã dạn dày biết bao thống khổ? Quả là định mệnh! Một thứ định mệnh quái ác làm đảo điên tất cả mọi người trong cuộc. ***Lòng tự nguyện, bằng mọi giá, tôi phải trả lại cho Âu Cơ (và cả TNH) những nỗi khổ đau mà Định Mệnh đã gây ra trên họ.*** Bằng mọi giá, tôi phải hoàn tất cuốn Nhật Nguyệt II. Từ bây giờ, đó là một bổn phận tôi không thể tránh. Một bản *Chant du Cygne* (*) của đời tôi, để tặng Âu Cơ.

[(*) Dựa theo truyền thống những con thiên nga đã kêu những tiếng kêu bi thương nhất trước khi gục chết, "Chant du Cygne" là cụm từ dùng gọi tác phẩm cuối cùng, hay tác phẩm đẹp nhất trong đời một nghệ sĩ, nhà văn.

**/ Với TTBG, cụm từ , "Chant du Cygne" ĐÚNG khi dùng ở giai đoạn BÂY GIỜ, March 2015; bởi sau 19 năm tan vỡ, chỉ duy Nhật Nguyệt Buồn Như Nhau II mới được phát hành ra độc giả xa gần. Còn tất cả các bản in thứ nhất (tháng 11/1996) đều bị chìm sâu vào xó tối lãng quên. (Ghi lại vào tháng BA 2015).]*

Buổi tối, Âu Cơ tự nhiên đề nghị:
"Bố sắp đi rồi, đêm nay 'mình' lên ngủ trên phòng bố cho đến ngày bố đi mẹ nhé?"
Sao thật thương con bé quá nhạy cảm!
Đứa con yêu rồi cũng không thoát được con đường chồng gai mà tôi đã và còn đang tiếp tục bước đi.

*
* *

Suốt cả ngày **thứ Tư 20/3/1996**, tôi ra công dọn dẹp toàn vẹn căn lầu ba, nơi TNH đã ẩn nấp suốt một năm cuối cùng trong cuộc đời chồng vợ. Tôi nói với mẹ tôi:

"Con và Âu Cơ sẽ lên ngủ ngay trong phòng này. Có vậy mới mau quên mà không sợ hãi."

Không biết mẹ tôi có hiểu gì chẳng nhưng với tôi, cái ý sâu thẳm "**đối diện ngay những điều đau đớn" là một hình thức giết chết sự đau đớn nhanh nhất**". Tuy vậy trong lòng không khỏi buồn rầu khi nhìn thấy bất cứ kỷ niệm nào của TNH còn vương vất nơi đây.

Có lúc cũng tự hỏi lòng ghê gớm bởi ý nghĩ "*Tại sao tôi không cùng tìm đến để chia xẻ sự cô đơn của TNH*", như bây giờ chính tôi đang thâm cảm nó trên từng số da khi bước vào căn phòng ấy? (*)

[(*) Đây cũng là câu tôi thường tự hỏi về trường hợp Âu Cơ suốt một năm qua. *Thực sự tôi RẤT NHIỀU LẦN làm cái hành động "tìm đến" nó, nhưng Âu Cơ cứ đẩy tôi ra một cách tàn nhẫn. Có lẽ rồi vài chục năm sau, không phải tôi, mà chính là Âu Cơ khi đọc đến đoạn này, sẽ xót xa tự hỏi: "Tại sao không cùng tìm đến để xẻ chia sự cô đơn đầy ắp trong trái-tim-người-mẹ-người-nghệ-sĩ của mình?"*
(Note: Feb. 26/2016, thứ Sáu).]

Lại nhớ lời một lần chị Lê Uyên đã nói:
"Em là con người khi biết rằng mình làm lỗi thì đã tỏ ra ân hận và muốn chuộc lại mọi thứ. **Chỉ có điều TNH không để cho em mình chứng tâm lòng trong một cơ hội làm lại.**" (*)

[(*) Điều buồn là bản chất "cứng nhắc" của TNH phô diễn trong Âu Cơ NHIỀU và DUY NHẤT là ở lời nói này, **khác hẳn với tôi** trên những sự kiện tương tự. (Note Feb. 26/2016).]

Bữa ấy tôi biện hộ giùm cho TNH:

"Không phải TNH không độ lượng mà chính là ý Thượng Đế đã muốn rằng em phải chịu đau khổ. Thành ra, em chẳng trách gì TNH trong chuyện này."

Dẫu thế nào, vẫn thấy lòng buồn ghê gớm. Và trên hết là thương cho con bé. Ban chiều, Âu Cơ đến cạnh tôi đang ngồi nơi bàn viết, bật nói:

"Thôi, hôm nay con để bố mẹ đi chơi chung mà không đòi dành mẹ cho riêng con nữa."

Tôi đáp:

"Cảm ơn con, nhưng bây giờ mọi sự đã trễ. Bố sắp đi, mẹ đâu tha thiết gì đi chơi. Giá lúc trước con đừng tỏ ra giành giật mẹ, hay con nghe lời mẹ mà đừng nhăn nhó với bố thì bố đâu phải bỏ đi như hiện tại."

Nó hiểu, mặt nghếch ra! Và đứng tần ngần im lặng một lát trước khi rời bàn viết của tôi.

Thật ra nó có lỗi gì? Ngay chính tôi và TNH còn không đáng trách, nói gì con bé?

Tôi kêu nó lại, ôm vào lòng, xin lỗi nó và nói:

"Bố đi rồi bố sẽ về. Con vẫn còn Bà và mẹ kia mà. Mẹ sẽ thương con gấp hai lần hơn trước."

Âu Cơ bật nói:

"Với đứa con nít nào thì mỗi ngày cũng đều là cái *happy day* của tụi nó, còn con sao không có *happy day*?"

Tôi cãi :

"Con có nhiều *happy days* chứ? Những khi bố mẹ đưa con đi phố mua đồ chơi, đi ăn, đi Santa Ana, San Francisco... là *happy days* đó."

Mặt buồn so hần, Âu Cơ đáp:

"Cái ấy lâu rồi. Từ hôm Noel đến giờ con chỉ có những ngày buồn và ***một ngày buồn nhất.***"

Tôi hỏi:

"Ngày buồn nhất của con là ngày nào vậy?"

Nó đáp nhanh không do dự:

"Ngày mai bố đi!"

Tôi muốn ứa nước mắt vì những lời này.

Chìa cho tôi lá thư viết tay, Âu Cơ nói:

"Con viết cho bố lá thư này. Bây giờ con cho mẹ đọc, nhưng con sẽ dán kín lại và chỉ đưa cho bố khi bố sắp sửa lên máy bay."

Nó nói thêm, điệu bí mật:

"Con muốn làm cho 'ông' hồi hận khi ngồi trên máy bay đọc thư con."

Âu Cơ viết:

"Don't open this until you get to sit on the plane!"

3/21/1996

Dear Dad,

Why do you have to go away? I will miss you. Will you miss me? Remember to write to me! You have to swear you will come home and live with me and mother. Or else, I will miss you. I love you and mother very much. I hope you and mother will love each other again. Mother says she still love you. Do you know why she took the drug Valium? She took it because of you. She said that she doesn't want you to go. She and I will love you forever. I hope you will love us forever too. I want to cry when we talk about this. I will miss you a lot. Will you miss me and mother? I wish I could see you both kissing each other and hugging together. And enjoy living together.

Love, Âu Cơ."

Đợi tôi đọc xong, nó nói:

"Mẹ biết không, tối hôm qua con tự động lên nằm trên giường xem TV với bố. Nghĩ đến điều bố gần đi rồi, con buồn đến muốn khóc mà không khóc."

Tôi kêu lên:

"Tại sao con không khóc? Con cứ việc khóc to, không chừng nhờ vậy mà bố chịu ở lại."

Nó lắc đầu, nói thật nghiêm trang:

"Không, con không khóc. **Bố muốn đi, mình khóc bố cũng cứ đi. (*)**

Con không khóc, nhưng con quay mặt qua chỗ khác, lấy cái mền đắp lên má và nước mắt cứ chảy dài xuống ngay chỗ này mẹ ạ."

(Vừa nói, nó vừa giơ một ngón tay chỉ lên má trái.)

Sao thật nát lòng với những điều không thể không nhìn thấy chung quanh?

[(*) Đau lòng một nỗi là ít nhiều gì, Âu Cơ cũng có bản chất tàn nhẫn này của TNH trong máu, và hơn một năm qua đã đem ra ứng dụng VỚI TÔI. (Note: Feb. 26/2016).]

[]